

Zus voor één nacht

Christien Boomsma



De Vier Windstreken

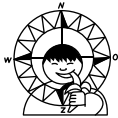
Zus voor een nacht

Christien Boomsma

De Vier Windstreken

Inhoud

1.	Feestje	7
2.	Toverij bestaat niet	21
3.	Probeer me niet te vinden	40
4.	Zoektocht	55
5.	Heksenbloed	72
6.	Majora magistra	89
7.	Het zwarte gif	109
8.	Het universum spant samen	130
9.	Dieven in de nacht	150
10.	Samenwerken	166
11.	Waar het allemaal begon	183
12.	Hildeborg	199
13.	Het laatste afscheid	212



© 2009 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Christien Boomsma
Omslag van Mario van Brakel
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 280, 283 / ISBN 978 90 5116 076 5

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bezoek ons ook op internet, www.vierwindstreken.com,
en meld u aan voor onze nieuwsbrief.



1. Feestje

Het truitje op het bed was te roze. Het lijfje was te kort, daar kreeg je een koude navel van. De mouwen waren te lang en te strak en de glitterhartjes onder de hals waren gewoon te... glitterig. Het was vreselijk.

Robin slikte. Ongelukkig wiebelde ze van de ene voet op de andere en staarde naar de kleren op het bed. Naast het roze hartentruitje lag een superkort spijkerrokje met nog meer roze hartjes. Op de grond stonden twee glimmende nepleren laarsjes. Ze voelde zich misselijk. 'Oh!' fluisterde ze.

'Mooi, hè?'

Achter haar bewoog haar moeder Chantal. Ze sloeg haar armen om Robins hals en drukte haar tegen zich aan. 'Speciaal voor jou. Ik dacht: als we feestvieren, dan moet mijn enige dochter de prinses van het bal zijn. Dus! Het zal je scháttig staan, lieverdje. Echt waar. Probeer eens?'

'Nu?'

Robin zocht om zich heen naar een vluchtweg. Misschien kon ze zich verstoppen onder het bed. Of, als ze heel snel was, langs haar moeder de gang op glippen. Misschien als ze flauwviel...

'Schiet op nou!' Chantals stem klonk plotseling ongeduldig. 'Je vindt het leuk! Toch?'

'Jawel,' aarzelde Robin.

'Nou dan!'

Robin gaf het op. Ze zuchtte diep en liet zich gehoorzaam op het bed zakken. Haar moeder boog zich voorover en trok het T-shirt over haar hoofd alsof ze vier was en niet elf. Robin haatte dat. En ze haatte roze. ‘Mijn navel wordt koud.’

‘Ach schatje! Niet zeuren. Dit is het hééélemaal.’ Haar moeder wuifde een beetje met haar hand. Ze had paarse glitters op haar nagels. ‘Iedereen vindt je prachtig, je zult het zien.’ Iedereen, dacht Robin, behalve ikzelf.

Niet dat dat wat uitmaakte. Chantal ging haar eigen gang, zoals ze al haar hele leven deed. Ooit had ze bedacht dat het cool zou zijn om een baby te hebben. Toen kwam Robin. Daarna besloot ze dat ze beter af was zonder man. Toen vertrok Robins vader. De laatste tijd schilderde ze. Robin dacht niet dat dat lang zou duren.

Beneden ging de bel met een opgewonden geluid. Chantal verstijfde en slaakte een kreetje. ‘Nu al!’ Ze sprong op en verliet haastig de kamer. ‘Schiet je wel op, lieverd? Ik weet zeker dat iedereen je wil zien!’

Robin knikte moedeloos en liet zich achterovervallen op haar bed.

Het was de avond van het midzomernachtfeest. Chantal hield van hippe feesten, waar veel mensen kwamen die dachten dat ze wat voorstelden. Zelf wilde ze het hipste zijn van allemaal en daarom vierde ze haar verjaardag altijd met midzomernacht. ‘Een magische nacht, Robin,’ zei ze dan. ‘Een nacht waarin alles mogelijk is.’

Robin vond het allemaal wel best. Terwijl Chantal van gast

naar gast fladderde en lachte om grapjes van anderen, kroop zij het liefst in een hoekje met een boek. Jammer alleen dat haar moeder wilde pronken met haar enige dochter. Chantal hees haar in foute kleren en schoof haar minstens eens per jaar een podium op om Britney Spears na te doen op een playbackshow.

Je had van die dingen: Britney Spears en roze truitjes.

Beneden klonk het geroezemoes van binnenkomende gasten. De deuren naar de tuin schoven open. Robin rook tuinkaarsen en de barbecue werd aangestoken.

Er waren opgewonden gillettjes en binnenkomende gasten gaven klapzoentjes in de lucht. Robin hoefde niet naar beneden te gaan om hun parfum te kunnen ruiken. Ze rilde. Chantals vriendinnen waren pas tevreden als ze hun eigen luchtjes konden ruiken. Dat Robin ervan begon te hoesten, merkten ze niet eens.

Ze duwde zichzelf overeind en snoof aan de tak kamperfoelie die ze vanmiddag in de tuin had geplukt. Fris en toch zoet. Hij zat nog altijd achter haar spiegel geklemd, al was hij een beetje verlept. Ze raakte de tak aan met haar neus en de zoete geur verspreidde zich door de hele kamer. Het maakte dat ze zich beter voelde. Ze glimlachte. Wonderlijk spul was het, kamperfoelie.

Ze keek naar het rokje op het bed en de glimmende laarzen, en zuchtte. ‘Vooruit dan maar,’ mompelde ze. ‘Daar gaan we dan.’

Er waren ooms en tantes beneden. Geen echte natuurlijk, want Chantal was net als Robin enig kind. Maar iedere vriend van Chantal die vaker dan drie keer over de vloer

kwam, veranderde in een soort onecht familielid. Robin dacht dat haar moeder misschien wel graag een broer of zus had willen hebben, al zou ze dat nooit toegeven.

Tante Esmee zat op een keukenstoel; haar brede dijën blubberden langs beide zijden omlaag. Ze zei dat ze daar niks aan kon doen; dat ze al dik werd van een glaasje water. Maar ze lachte toen ze Robin zag, en stak een stuk chocoladetaart in haar mond. Robin lachte terug. Tante Esmee was cool: ze trok zich niets aan van al die sprietmagere vriendinnen en van liposucties en buikwandcorrecties.

Er waren ook burens, zoals Simon, die altijd André Hazes draaide met het raam open. Hard. En Annelie de Jager met haar vaalbleke huid en droevige blik. Ze had niet door dat Simon stiekem verliefd op haar was. Chantals schilderleraar Everhard was er ook, zwaaiend met zijn bierflesje. Het feest was nog maar nauwelijks begonnen en hij wiebelde al op zijn benen.

Toch ging het Chantal niet om hen. Het waren de andere gasten die ze echt belangrijk vond. De *monde* noemde Chantal ze. De zakenman die een villa had laten bouwen aan het einde van de straat, waar een halfjaar geleden nog bomen stonden. Met zwembad. Of de nieuwslezeres van de regionale tv. Zelfs een schrijfster van misdaadboeken was gekomen. Ze dronken wijn, lachten schel en aten toastjes met visseneitjes. Robin vond het zielig voor de visjes. 'Niet zeuren, Robin!' riep Chantal als ze daar iets van zei. 'Het maakt indruk en daar gaat het om.' Dan knikte Robin en Chantal omhelsde haar en vroeg: 'Nog een toastje?' Zo gingen de feestjes van Chantal.

Robin keek langs de trap de woonkamer in. 'Kom op, meid,' spoorde ze zichzelf aan. Ze moest naar beneden. Anders was Chantal teleurgesteld en dat zou Robin dan nog weken moeten horen. 'Je hebt ook niks voor me over.' Of: 'Kinderen denken alléén maar aan zichzelf.' En dan schoot haar stem een beetje de hoogte in.

Toch wilden haar voeten niet bewegen. Robin voelde een blaas op haar hak. Nu al.

Rotlaarsjes.

Toen bewoog er een paarse vlek bij de openstaande tuindeuren. 'Schatje!' Chantal had een felgekleurde sjaal in haar haren, die er eerder nog niet was, en zwaaide vrolijk naar haar dochter. 'Liefje! Eindelijk! Daar ben je!'

Iemand draaide de muziek zachter. Het geroezemoes stierf weg. Iedereen in de kamer staaarde naar Robin.

Chantal stond onder aan de trap en keek omhoog. 'Kom dan!' riep ze. 'Kóm, liefje.'

Robin slikte, haalde diep adem en liep de trap af. Chantal breidde haar armen uit en omhelsde haar. 'Is ze niet prachtig?' riep ze. Haar vingers pakten Robins schouders en draaiden haar rond.

Robin wilde wegduiken, maar haar moeder hield haar tegen. Ze trok een gezicht en bleef staan.

'Schattig, Chantal,' zei tante Esmee.

'Aanbiddeijk. Zo... eigentijds!' vond de nieuwslezeres.

'Wat zul je trots op haar zijn. Een pláátje!' riep een stel vrouwen dat Robin nooit eerder had gezien.

Chantal glunderde en Robin dacht dat de make-up van haar gezicht zou vallen. 'Ze is nog slim ook,' vertelde ze.

‘De beste van de klas. Volgens mij is ze hoogbegaafd. Maar ja, wat wil je...’

‘Je hebt maar geluk, Chantal. En niet eentje, maar twee van zulke kinderen.’ Dat zei tante Esmee weer.

Chantal glimlachte geveleid. ‘Ach ja...’

Maar Robin draaide zich om naar haar moeder. ‘Twee?’ vroeg ze. ‘Hoezo twee?’

Chantal hoorde haar niet. Niemand hoorde haar.

‘Tja,’ zei Chantal. ‘Ze zijn een lot uit de loterij, allebei. Saartje is wat stiller dan Robin. Maar je moet haar niet vergeten, beslist niet. En zó behulpzaam! Dat is heel bijzonder, weet je. De kinderen leren dat niet meer, tegenwoordig.’

Robin maakte zich los uit haar moeders greep. Ze had een vreemd gevoel in haar buik. Het was niet fijn. ‘Wie is Saartje?’ vroeg ze.

Chantal hield haar hoofd een beetje schuin. Haar stem ging een beetje omlaag, alsof ze een geheim vertelde. ‘Ik weet zeker dat we nog veel van haar zullen horen. Later, bedoel ik. Talent heeft ze, mijn Saartje.’

Om haar heen werd druk geknikt. Tante Esmee glimlachte warm.

Toen werd het Robin te veel. Ze pakte Chantal bij haar arm en trok. ‘Mam!’ riep ze. Dat deed ze anders nooit – Chantal was een heleboel, maar geen ‘mam’. Maar nu wilde Robin alles doen om haar aandacht te krijgen. ‘Over wie heb je het?’

‘Robin! Rustig.’ Chantal schudde Robins hand af. Ze deed een stapje achteruit en keek haar dochter verbaasd aan. ‘Wat heb jij nou?’

‘Mam! Toe!’

‘Nou meisje, ik zou zeggen... Misschien kun je je zus even helpen met het ronddelen van hapjes. Ja? Ze is al een hele tijd bezig, terwijl jij boven stond te tutten.’

Robins mond viel open. ‘Wat?’

‘Ja! Schiet nou maar op,’ zei Chantal. ‘Hop, hop.’ Ze wapperde met haar hand in de richting van de keuken.

Maar Robin bewoog zich niet. Ze had vaak gedacht dat er een steekje los zat aan haar moeder. Nu wist ze het zeker. ‘Chantal,’ fluisterde ze. ‘Chantal... Ik heb helemaal geen zus.’

Het werd doodstil in de kamer.

‘Dat is geen leuk grapje,’ zei Chantal.

‘Je moest je schamen,’ zei tante Esmee.

‘Kinderen! Ik ben blij dat ik ze niet heb,’ zei de nieuwslezeres.

‘Ja, maar... Chantal!’ zei Robin. ‘Ik ben jouw enige dochter. Al elf jaar. Toch?’

Chantal was een beetje bleek geworden. Er trilde een spiertje bij haar mond. ‘Robin, je bent mijn meisje en ik hou van je,’ zei ze. ‘Maar dit soort gedrag vind ik dus niet leuk. Schaam je! Wérkelijk, dat had ik niet achter je gezocht.’

Het nare gevoel in Robins buik werd erger. Ze was miselijk. ‘Chantal!’

‘Nee!’ viel haar moeder uit. ‘Nu wil ik er niks meer over horen. Doe wat ik je gezegd heb, of anders... anders... kun je naar je kamer gaan.’

Robin keek om zich heen. Tante Esmee had een diepe

frons in haar voorhoofd. Buurman Simon grinnikte een beetje. Ze slikte. 'Shit!' fluisterde ze. En nog eens. 'Shit.' Toen draaide ze zich om en glipte tussen de gasten door in de richting van de keuken. Iemand draaide de muziek weer aan.

Robin had geen zus. Dat wist ze zeker. Chantal had meer dan genoeg aan één kind. 'Als ik had geweten waar ik aan begon, had ik je nóóit genomen!' riep ze vaak. Dan klopte ze Robin boven op haar haar. 'Maar ik hou wel van je, hoor. Vergeet dat niet.'

Tja.

Soms werd Robin ziek. Ze had waterpokken gehad. En griep. Dan moest er iemand op haar passen en dat kwam slecht uit. Of ze was jarig en wilde een feestje. Chantal vond dat maar lastig. 'Over een paar weekjes, schatje. Nu komt het niet zo goed uit. Dat begrijp je wel, hè?' Maar het feestje voor haar achtste verjaardag was nog steeds niet gevierd. Nee, één kind was meer dan genoeg voor Chantal.

Dus wie was Saartje?

Voorzichtig schoof Robin tussen de gasten door. De meesten hadden niets gemerkt van de aanvaring tussen Chantal en haar dochter. Mensen praatten en dronken en graaiden in de bakken met borrelnootjes. Buiten flakkerde de feestverlichting. De geur van verbrand vlees dreef vanuit de tuin naar binnen. Robbie Williams dreunde uit de boxen aan de muur. De keukendeur stond open en de grote lamp zette de hele ruimte in een koud licht.

Daar was ze.

Ze móést het zijn. Een meisje, ongeveer net zo oud als Robin. Haar haar was zo blond dat het bijna wit leek. Het was in een korte staart gebonden. Ze stond bij het aanrecht en sneed een worst in kleine stukjes. Naast haar stond een schaal met stukjes Franse kaas en toastjes met ganzenleverpaté. Fout spul, want de ganzen hadden een beroerd leven voor ze hun lever moesten afstaan, wist Robin. Ze bleef staan en schraapte haar keel.

'Dus jij bent Saartje?'

Het meisje schrok op alsof een wesp haar had gestoken. Ze had een puntig gezicht, zag Robin nu. Puntig, en bleek als haar haren. Maar haar ogen waren donker en stonden een beetje scheef. Ze was vreemd. Alsof ze uit een ander land kwam en toch ook weer niet.

'Saritha, alsjeblieft,' zei het meisje. 'Ik weet niet wie op het idee is gekomen om me Saartje te noemen, maar zo heet ik dus niet.' Er kroop een ontevreden uitdrukking om haar mond. 'Stomme naam.'

'Saritha dan,' zei Robin schouderophalend. 'Maakt mij wat uit.' Ze deed een stap naar voren. De keukenvloer trilde een beetje. 'Wie ben jij? Wat doe jij hier?'

Het andere meisje zei niets. In plaats daarvan verscheen er een diepe rimpel in haar voorhoofd.

'Nou?' vroeg Robin. 'Kan jij mij uitleggen waarom Chantal ineens zegt dat jij mijn zús bent? Hè? Zeg op!'

De rimpel in Saritha's voorhoofd werd dieper. 'Zo... zegt ze dat?' Ze schudde met haar hoofd, heel eventjes, alsof ze een lastige vlieg wilde weggagen. Toen trok ze haar schouders naar achteren en keek Robin recht aan. Er glansde iets in haar

ogen, als kleine kooltjes van vuur. ‘Dan zal ik het je vertellen,’ zei ze, scherp nu. ‘Dat komt omdat ik je zus b en. Jij ook altijd, met je stomme grapjes.’

Robin wist niet wat ze had verwacht. Alles. Maar niet dit.

Ze fantaseerde vaak over een zus of een broer. Andere kinderen hadden die ook. Zussen speelden samen en klaagden over hun ouders. Ze gingen met het hele gezin naar de Efteling en liepen samen op naar school. Ze pestten elkaar zonder dat het echt uitmaakte. Maar zij had niemand. Nooit gehad. Dus wie was er nu gek? Zijzelf? Of alle anderen?

Ze veegde zenuwachtig haar pony uit haar ogen. ‘O ja? Wanneer is Chantal jarig? En wie is je vader dan? En ik? Wanneer ben ik jarig? En hoe heette mijn hamster dan, die twee maanden geleden is doodgegaan?’ Ze struikelde over de vragen die een echte zus zou weten. ‘Wat is mijn lievelingsknuffel en waarheen gaan we elk jaar op vakantie?’

Maar Saritha piekerde er niet over om antwoord te geven. ‘Doe niet zo stom. Je denkt toch niet dat ik nog antwoord ga geven ook? Doe normaal!’

‘Ik doe normaal!’ Robin schreeuwde nu. ‘Toen ik vanochtend wakker werd, was ik enig kind! Dus  f Chantal heeft plotseling een kind geadopteerd,  f dit is een stomme grap, waar jullie meteen mee op moeten houden.’ Tranen prikten achter haar ogen en ze stampvoette van woede. ‘Hou op!’

‘Hou j j op!’ riep Saritha terug.

‘Is het nu afgelopen?!’

Met een ruk draaide Robin zich om. Saritha liet de worst uit haar handen vallen. De kat schoot toe om hem te pakken.

In de deuropening stond Chantal in wapperend paars. ‘Ben

je nu nog bezig, Robin?’ vroeg ze op hoge toon. ‘Dit valt me z  van je tegen. En nog wel op mijn feest. Ik denk dat je beter naar je kamer kunt gaan om even goed na te denken.’

‘Maar...!’ Robin stikte bijna.

‘Geen w ord meer!’ riep haar moeder. Haar stem sloeg een beetje over en ze drukte een hand tegen haar voorhoofd. ‘Hoe k n je?’

Iemand in de woonkamer had de muziek zachter gezet. Alweer. Ze zag hoe gezichten zich in hun richting draaiden om maar niets te hoeven missen. De man van de villa had een afkeurende blik in zijn ogen. De nieuwslezeres toonde een tevreden glimlachje, alsof ze genoot van de ruzie.

Chantal zuchtte diep en liep naar Saritha toe. Even streek ze het witte meisje over haar haren. ‘Trek je er maar niets van aan hoor, Saartje,’ zei ze, zachter nu.

Robin dacht dat ze ging overgeven toen Saartje haar hoofd tegen Chantals borst legde en even vanuit haar ooghoeken naar Robin gluurde. Ze leken de perfecte moeder en dochter. Behalve dat ze nog nooit een moeder en dochter had gezien die minder op elkaar leken. Chantals zwarte haren naast Saritha’s witte. Donkere, scheve ogen naast ronde blauwe. Dit sloeg nergens op.

‘Nou Robin,’ zei Saritha poeslief. ‘Zou je niet doen wat mam zegt?’

Mam!

Robin beet op haar lip, draaide zich om en stormde de keuken uit, de trap op naar boven.

Pas toen ze zich op haar bed liet vallen, bedacht ze dat Saritha haar naam niet had genoemd tot Chantal dat had

gedaan. Ze beet op haar lip en begon nijdig te sjorren aan de ritsen van haar roze laarsjes. 'Ik heb geen zus,' zei ze vastbesloten.

Het was stil. Beneden was herrie: muziek, gelach, gepraat. Dat maakte het hierboven nog stiller. Alsof ze op een betoverd eiland zat, ver van de echte wereld.

Robin veegde met een boos gebaar de tranen uit haar ogen. Ze konden in de stront zakken. Allemaal. Tante Esmee, Chantal, gekke Simon. Allemaal even geschift. En natuurlijk die Saritha. Saartje.

Zusje.

Ze draaide op haar buik en graaide onder haar bed. Er kwamen dikke pluizen stof onder vandaan en Robin nieste hard. Chantal maakte nooit schoon. Dat was werk voor een hulp, maar die was vorige week ontslagen. Waarom wist Robin niet. Misschien had ze vergeten de planten water te geven. Misschien had ze haar haar geverfd in een kleur die Chantal niet aanstond. Alles was mogelijk.

Er lag een bibliotheekboek dat ze al maanden kwijt was. Dat had de bibliotheekmevrouw niet leuk gevonden. Dat ze het kwijt was dan. Ze viste een knuffeltje van de McDonald's tevoorschijn en een tekenblok zonder papier. Toen pas vond ze wat ze zocht: een dik rood fotoalbum. Sommige moeders maakten speciale boeken voor hun kinderen. Met foto's en plaksels van alles wat er met hen gebeurde. Voor later. Chantal had het daar natuurlijk te druk voor. Dus deed Robin het zelf. Oma had haar babyfoto's gegeven, omdat Chantal die was kwijtgeraakt. En haar geboortekaartje

van vroeger. Ze had peutertekeningen en plakwerkjes opgevestigd uit een bak oud papier in de schuur. Soms maakte ze zelf foto's en plakte ze in. Foto's van oma, van Chantal. Van haar vader, maar dat waren er niet zoveel, want hij bemoeide zich nauwelijks met hen. En van haar vriend Luuk.

Op geen van die foto's stond Saritha.

Langzaam bladerde Robin verder. Geen zusje. Echt niet.

Ze liet het boek uit haar handen glijden en bleef stil zitten. Stiekem was ze teleurgesteld.

Een klein stukje van haar had gehoopt dat het aan haar lag. Misschien was ze gevallen zonder dat ze het wist, en had ze tijdelijk geheugenverlies. Dat kwam voor. En als Robin eventjes in de war was, nou, dan was de ruzie met Saritha een echte zusjesruzie geweest. Of misschien werd ze ziek en was dit gewoon een eerste symptoom. Maar dat was het niet. Geen foto. Geen zus.

Het voelde leeg vanbinnen.

Ze zuchtte diep. Toen stond ze op en liep op haar sokken de gang op.

Naast haar eigen kamer was die van Chantal. De deur stond op een kiertje. Robin glipte naar binnen en keek rond. Het dekbed lag in een slordige hoop aan het voeteneind. De klerenkast stond open en een massa kleurige bloesjes en jurken lagen op de grond ervoor. Chantal kon moeilijk kleren kiezen.

Verder was hier niks.

Ze duwde de deur van het logeerkamertje open. Dat was normaal leeg op het logeerbed en de computer na. Nu... Even bleef ze roerloos staan. Over het logeerbed lag een grote, gebloemde spreid die ze nooit eerder had gezien. Een

roze knuffeldinosaurus lag met z'n kop naar beneden op het kussen. Aan de muur hing een poster van – jawel – Britney Spears. Op een plankje boven het bed stonden drie foto's in lijstjes. Chantal in de tuin met een zonnebril, Robin met de kat op schoot, en op de derde foto lachte Saritha haar tanden bloot tegen de camera. Je kon niet zien waar de foto gemaakt was.

Robin voelde zich heet en koud worden tegelijk.

Toen ging achter haar de deur verder open en hoorde ze Saritha's stem. 'Nou zit je nog in m'n kamer ook. Wat denk je eigenlijk wel?'

2. Toverij bestaat niet

'Britney Spears hangt boven je bed,' zei Robin. Ze keerde zich langzaam om en keek naar het bleke meisje dat achter haar was opgedoken. Ze wist zelf niet waarom ze dat zei. Kon ze niks beters bedenken dan zeuren over een stomme poster? En toch... Hoe was dat ding daar gekomen? Chantal zou dat nooit doen. Het behang hè, dat ging stuk door het plakband. Robin haatte Britney uit de grond van haar hart. En Saritha... tja, zij bestond immers niet?

Saritha keek brutaal terug. Ze hield haar hoofd schuin en kneep haar ogen tot spleetjes. 'O? Is daar een wet tegen of zo?'

'Dat ding hoort daar niet,' hield Robin vol. 'Net als jij. Jij hoort hier niet.'

Haar stem trilde een beetje. Haar handen ook. Stom! Saritha schudde haar hoofd en slaakte een overdreven zucht. 'Stik toch, Robin!' Haar stem, licht en een beetje chagrijnig, klonk nu bijna gekwetst. 'Toe nou! Het is leuk geweest. Goed, we hebben soms ruzie, maar... wat je nou doet, snap ik echt niet.'

'Echt niet?' Robin aapte haar na op een aanstellerig toontje.

'Écht niet!'

Trilde haar stem nu? Saritha deed een stapje achteruit, terug de gang in. 'Je bent mijn zus niet,' zei Robin nog eens.

‘Jij weet dat. Ik weet dat. Hoe het komt dat Chantal het níét weet, en tante Esmee en Simon en... nou ja, al die lui daarbeneden, dat weet ik niet. Maar jij bestaat niet. En ook al tover je foto’s in onze logeerkamer en een poster van Britney Spears aan de muur, ik trap er niet in. Nooit niet.’ ‘Tjeessus, Robin,’ antwoordde Saritha. ‘Jij spoort echt niet vandaag! Stom wijf!’

Ze zei het hard en fel. Maar op de een of andere manier klonk ze niet zo overtuigend meer. Haar vingers plukten aan de rand van haar broek. Ze beet ook op haar nagels, zag Robin. Alle vingers hadden gescheurde, afgekloven nagelranden.

Robin stak haar kin naar voren. ‘Dus ik spoor niet?’ vroeg ze. ‘Laat ik jou eens iets vertellen: j́j spoort niet. Zúsjel!’

Ze spuugde het woord uit. Als een scheldwoord, of een toverspreuk. In elk geval iets dat ervoor zou zorgen dat dit ophield en Robin weer de enige dochter was van Chantal. Voor wat dat waard was dan.

Saritha deed nog een stap achteruit en keek schichtig over haar schouder. Beneden klonken de geluiden van het feest. Bulderend gelach. Gerinkel van glazen.

Een andere wereld.

Toen kraakten de treden van de trap. Voetstappen kwamen naar boven en Saritha verstijfde. Ze keek weer naar Robin en weer achterom. Ze slikte zichtbaar. ‘Mam?’

Robin rekte haar nek om langs Saritha heen te kunnen kijken. Was het Chantal? Zou ze weer bedaad zijn? Zou ze dan nu misschien kunnen uitleggen wat er aan de hand was?

‘Chantal?’

Maar boven aan de trap verscheen niet de felrode bos haren van Robins moeder. Het was een magere, oude vrouw die naar boven klom en moeizaam de gang instapte. Ze had grijze haren die woest krulden, ondanks haar leeftijd. Ze hijgde van inspanning, maar een glimlach kreukelde de huid van haar wangen. ‘Niet Chantal. Oma Bootje.’

Zo heette ze natuurlijk niet echt. Oma Bootje heette eigenlijk Van Toor, net als Chantal. Maar Van Toor klonk deftig en dat was oma niet. Ze had vroeger met opa op een vrachtschip gevaren. Toen hij doodging, weigerde ze in een gewoon huis te gaan wonen. Ze had een ouderwetse platbodem gekocht en negeerde de smeekbeden van Chantal om voortaan gewoon te gaan doen. Robin vond dat wel grappig. Chantal niet.

‘Oma!’

In één beweging duwde Robin Saritha opzij en dook de gang in. Ze schoot de gang door en sloeg haar armen om de oude vrouw.

Oma Bootje grinnikte droog. ‘Nou meisje. Wat een liefde. Wat is er aan de hand? Chantal zei al dat je een beetje...’

‘Dag oma!’ Nu stond ook Saritha erbij.

Té dichtbij, vond Robin. Ze keek woedend naar de indringster en toen weer naar oma Bootje. Háár oma. Ze duwde zich tussen Saritha en de oude vrouw en trok aan de dunne, spichtige arm. ‘Oma, weet u wie dit is?’

‘Wat?’ De oude vrouw trok verbaasd haar wenkbrauwen

op. Toen keek ze scherp naar Saritha. Die toverde een glimlach tevoorschijn als een tandpastareclame.

‘Ja natuurlijk, liefje. Waarom vraag je dat? Dat is...’ Ze viel stil en een diepe frons rimpelde haar voorhoofd.

‘Oma! Denk na!’ drong Robin aan. ‘Je weet het niet, hè?’

Oma Bootje schudde haar hoofd, alsof ze zich iets probeerde te herinneren. Robin nam haar hand in de hare. De huid was droog en warm. Ze kneep. ‘Oma?’

De oude vrouw zei niets. Maar op Saritha’s bleke voorhoofd verschenen zweetdruppeltjes. Ze verplaatste haar gewicht van het ene been naar het andere. Toen begonnen haar lippen te bewegen, maar te horen was er niets. Ze richtte haar zwarte ogen als gloeiende kooltjes op de oude vrouw. Toen zuchtte oma Bootje.

‘Wat een rare vraag, liefje!’ fluisterde ze langzaam. ‘Dat is toch gewoon je zusje?’

Saritha’s lippen bewogen niet meer.

Robin voelde zich als een strak opgeblazen ballon die weer leegliep. Tranen prikten achter haar ogen en ze balde haar handen tot vuisten. ‘Ja, oma. Dat is mijn zusje,’ zei ze.

Op het gezicht van Saritha verscheen een triomfantelijk lachje.

‘Komen jullie straks beneden?’ vroeg oma. ‘Het is zo gezellig.’

Ze draaide zich om en liep weer naar de trap. Een breekbaar oud vrouwtje, dacht Robin. Gevangen in het web van die kleine heks. En toch... Robin schudde haar hoofd

terwijl ze Oma Bootje voetje voor voetje de trap af zag schuifelen. Er was iets... iets waar ze de vinger niet op kon leggen.

Saritha stak haar hand op. ‘Maakt u zich geen zorgen hoor, oma. We komen zo.’

Robin kneep haar ogen samen. Ja, dúh!

Saritha veegde met haar mouw langs haar voorhoofd. ‘Tjeessus. Ik dacht echt even dat er nóg eentje rondliep zoals jij. Heb ik weer.’

Ze zuchtte en liep met stijve passen de gang in, trok een deur open en belandde stommelend in de speelgoedkast. Er viel een puzzel uit, zo’n moeilijke. Er was veel meer speelgoed dan in de kast paste en Chantal dreigde regelmatig alles in de grijze container te dumpen.

‘Shit!’ siste Saritha. ‘Shitzooi!’

Toen gleed het deksel van de doos en tweeduizend negenhonderdnegenennegentig stukjes vielen op de grond. Het laatste was Robin twee maanden geleden kwijtgeraakt. ‘Shit!’ mompelde Saritha nog eens. Ze duwde de deur haastig weer dicht. ‘Waar... waar is de badkamer?’

Robin had iets hatelijks kunnen zeggen. Iets van ‘Als jij mijn zus bent, dan wéét je dat toch?’, maar na wat er gebeurd was met oma Bootje, was dat overbodig. Saritha kon haar masker laten vallen.

‘Tweede deur rechts,’ zei Robin.

Saritha knikte en verdween. Robin hoorde hoe ze koud water over haar gezicht spatte. Ze maakte er snurkerige geluidjes bij.

Langzaam zette ze zichzelf in beweging en ging het vreemde

meisje achterna. Haar benen voelden wiebelig, alsof ze kilometers had hardgelopen. Haar hoofd zoemde. Bij de ingang naar de badkamer bleef ze staan. Saritha had haar gezicht verborgen in een handdoek van Chantal. Het parfum van haar moeder wolkte omhoog.

‘Ga je me nog uitleggen wat er aan de hand is?’ vroeg Robin na een tijdje. ‘En geen stomme smoesjes deze keer, die ken ik nu wel. Wie ben je? Wát ben je?’

Saritha ging door met het droogwrijven van haar gezicht. Plukjes nattig wit haar staken boven de handdoek uit.

‘Ben je een heks?’ hield Robin vol.

Niet dat Robin in heksen geloofde. Natuurlijk niet. Ze was een nuchter meisje en maakte zich nooit druk over monsters onder haar bed of vampiers in de kelder. Wel over het opwarmen van de aarde en het uitsterven van de tijger. Maar welk verhaal kon recht praten wat ze net had gezien?

‘Zoiets.’ Het antwoord klonk gedempt uit de handdoek. Saritha had haar gezicht nog steeds verstopt.

Robin zuchtte. ‘Hoe dan? Hoe kun je iedereen voor de gek houden? Hoe kunnen ze geloven dat jij mijn...’

Met een ruk tilde Saritha haar hoofd op. Boos smeedte ze de handdoek naar de wasmand, die tegen de rand viel en vandaar op de grond. De wc-borstelhouder viel om. Een dun plasje verscheen op de vloer. ‘Ssht!!! Hou je mond nou!’ siste ze fel. ‘Anders verpest je álles en dan...’

‘Ja?’ Robin liet haar stem met opzet zo onverschillig mogelijk klinken.

‘Nou... Dat moet niet. Dat is gevaarlijk.’

‘Mijn probleem zeker.’

‘Nee... Ja... Ach, shit toch!’ Saritha keek zenuwachtig over Robins schouder de gang in. Maar het bleef stil op de bovenverdieping van het huis in de Witte de Withstraat. Niemand hoorde hen en beneden ging het feest nog altijd door.

Haar hand kwam omhoog en veegde nattige slierten uit haar gezicht. ‘Luister, ik zal het je vertellen als je belooft op te houden de hele tijd van die dingen te zeggen. Goed? Want het is nódig, snap je? Als je de hele tijd... die dingen zegt, nou, dan verzwak je de bezwering. Begrijp je?’ Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, natuurlijk begrijp je dat niet. Maar het is wel zo. Als je zo doorgaat, dan scheurt de bezwering straks, en hoe meer scheuren, hoe meer gevaar, en dan...’

Ze zweeg plotseling en hield haar hoofd schuin. Het leek alsof ze luisterde, maar Robin hoorde niets. De haartjes op haar armen gingen rechtop staan, alsof er onweer in de lucht zat. Toen liet Saritha haar adem ontsnappen. ‘Je snapt er niets van,’ zei ze en keek Robin kwaad aan. Net of het allemaal háár schuld was.

Maar Robin liet zich niet van de wijs brengen. ‘Nee. Ik snap er niks van,’ gaf ze toe. ‘Leg het me maar uit.’

Ze plofte neer in de pluchen zitzak onder het schuine plafond van Robins kamer. Róbins zitzak. Ze had hem jaren geleden van haar vader gekregen, toen die nog vaker langskwam. Nu had hij een nieuwe vrouw en een nieuwe dochter. Zijn oude had hij niet meer nodig.

Saritha trok zich niets aan van eigendomsrechten. Ze leunde

gemakkelijk achterover. ‘Heb je iets te drinken hier? Ik stérf van de dorst.’

Robin wilde zeggen dat ze geen koelkast op haar kamer had. Dat mevrouw de indringster zélf wel iets mocht pakken. Maar toen zag ze dat Saritha’s hand een beetje trilde. Haar ogen dwaalden onrustig door de kamer. En plotseling snapte ze het. Saritha mocht dan stoer doen, maar er was meer aan de hand. Ze was bang!

‘Hier!’

Ze dook over haar bed. Aan het voeteneinde slingerde een halfvolle fles cola. Ze gooide hem naar Saritha, die hem opving, de dop eraf draaide en meteen aan haar mond zette. Ze trok een vies gezicht. ‘Yuk! D’r zit geen prik in. Heb je niks beters?’

Robin schudde haar hoofd en keek strak naar haar ‘zus die geen zus was’. ‘Hou nou maar op en vertel gewoon.’

Het bleef stil. Saritha liet de colafles op de grond vallen en wreef met haar vlakke hand over haar voorhoofd. Robin voelde zich alweer kwaad worden. Ze had het he-le-maal gehad met deze meid. Smoesjes pikte ze niet meer. Maar Saritha leek dat te voelen. Ze haalde diep adem, en zei toen: ‘Ik ben dus eigenlijk een prinses.’

‘Wát!’ Robin plofte bijna. Ze schoot omhoog van haar bed. ‘Ben jij belazerd? Waar zie je me voor aan!’

Saritha dook een beetje in elkaar. ‘Nou... toch is het zo. Soort van in elk geval.’

‘Soort van heks. Soort van prinses...’ Robin begon het zat te worden. Ze wilde iets lelijks zeggen, maar Saritha boog zich voorover. Ze raakte met haar hand Robins been aan.

Plotseling begon ze snel en dringend te praten: ‘Ik kom uit een héél oude familie. En heel lang geleden is er een vloek uitgesproken over een overoverovergrootoma van mij en al haar dochters en kleindochters en achterkleindochters. Voor altijd. Dáár zit ik dus mee. Je kan het geloven of niet, maar het is wél waar.’

Ze klapte haar mond dicht en liet zich weer achterovervallen op de zitzak. Ineens was ze weer dat scherpe meisje van eerst. Achtelooos, onverschillig. Ze snoof: ‘Alsof ik hier voor m’n lol zit!’

‘Sneu voor je,’ antwoordde Robin droog. Het was een belachelijk verhaal natuurlijk. Sloeg nergens op.

Ze bestudeerde Saritha. Die had haar hoofd afgedraaid. Een vinger zat in haar mond en ze kloof aan een nagel.

‘Wat doe je hier?’ vroeg ze.

‘Het is gewoon allemaal misgelopen,’ zei Saritha. ‘Het was nooit de bedoeling dat iemand het zou merken. Dit, met jou, bedoel ik. Ik snap niet wat er mis is gegaan.’

‘Ik moest ook in jou geloven natuurlijk,’ knikte Robin. ‘Net als de anderen.’

Saritha knikte. ‘Reken maar! Mijn tantes – dat zijn niet echt mijn tantes, maar ze zorgen zo’n beetje voor me – die regelen alles. Het is maar voor twee nachten per jaar op midzomer en midwinter. Want dan breekt de sluier tussen de werelden en alleen dan is de vloek echt gevaarlijk. En daarna... De dag erna is alles weer zoals het was. Niemand heeft er last van.’

Robin blies haar adem uit. Ze had niet eens gemerkt dat ze die ingehouden had. Saritha’s donkere ogen dwaalden door de kamer. Van het zwarte tuimelraam waarin je hen beiden

weerspiegeld zag, naar de deur die half openstond. Beneden denderde muziek, *'It's a kind of magic'*, een suf nummer.

'En die vloek,' vroeg ze na een tijdje, 'wat doet die dan?'

Saritha haalde onverschillig haar schouders op. 'Het is gevaarlijk,' zei ze kort. 'Simpel zat. Als de sluiertussen de werelden scheurt, dan komt... dan komt ze. Ze zoekt me, ons. En daarom verstoppemijn tantes me. Begrijp je wel? De energie van deze familie verbergt de mijne en zo kan ze me niet vinden. Maar jij verpest alles door iedereen aan het twijfelen te brengen, en dan verzwakt de betovering en sijpelt mijn echte ik erdoorheen, en dan...'

Ze schudde haar hoofd. 'Robin, doe gewoon net alsóf ik je zusje Saritha ben. Je mag me zelfs Saartje noemen. Daar zeur ik niet meer over. Goed? Het is maar voor even. Morgenochtend ben ik weer weg.'

Robin zuchtte. Het was volkomen geschift. Dit bestond niet en het sloeg nergens op. En toch... Toch merkte ze dat ze Saritha geloofde. Omdat ze aan haar nagels kloof, omdat ze over haar schouder keek alsof iemand haar achternazat, omdat ze zich gedroeg als een vervelende bitch, omdat...

Robin luisterde naar de geluiden van het midzomernachtfeest van Chantal. Het kakelende gelach van iemand die zichzelf vreselijk grappig vond, en het breken van glas. En toen zag ze opnieuw de weerspiegeling van haarzelf en Saritha in het zwart van het tuimelraam. Blond meisje en donker meisje samen op het bed.

'Please?' pleitte Saritha.

Robin haalde berustend haar schouders op. 'Ik heb altijd al een zus willen hebben,' zei ze.

Het was een spel. Ze oefenden voor het toneelstuk dat 'Zusjes' heette.

'Mag ik nog een slokje van die héerlijke cola, lieve zus?' vroeg Saritha. Haar ogen glinsterden.

'Maar natuurlijk, zusje van me. Wil je er een lekkere pepernoot bij?' Robin zwaaide met een keihard stukje bruine koek dat ze onder het vloerkleed had gevonden. Het was nog over van sinterklaas. Saritha rilde overdreven en Robin lachte. 'Weet je het zeker?'

Saritha was uit de zitzak gekomen en lag nu op haar buik op Robins bed. Robin zat op het kleedje ervoor. Haar hoofd leunde tegen Saritha's benen. Ze wiebelde met haar tenen. Het voelde vertrouwd, alsof ze Saritha al heel lang kende. De arrogante indringster van eerder die avond leek totaal verdwenen.

Saritha neuriede voor zich uit en bladerde in Robins fotoboek. 'Die pa van jou is best een stuk,' vond ze. Ze wees op een foto.

'Heb je nogal wat aan als je hem nooit ziet,' haalde Robin haar schouders op. Vroeger had ze dat vervelend gevonden. Dat pa alleen opdook als ze jarig was geweest, en dan steevast te laat. Nu kon het haar niet meer zoveel schelen.

'Heb jij een pa?'

'Dood,' mompelde Saritha. Meer zei ze niet en Robin begreep dat ze er niet over wou praten. Zou het te maken hebben met die vloek? Saritha had alleen gepraat over achterkleindóchters. Maar er zouden toch ergens mannen aan mee moeten doen?

'We moeten straks weer naar beneden,' zei ze dus maar.

‘Anders krijgen we Chantal weer op ons dak.’

‘Oh nee,’ kreunde Saritha, ‘dan gaan ze weer in m’n wangen knijpen.’

Robin giechelde. Voor het eerst in haar leven had ze een medestander op Chantals feestje. Ze had haar moeder een keer gevraagd of haar vriendje Luuk mocht komen. Maar Chantal had Robin aangekeken alsof ze een olifant wou uitnodigen. Of een kakkerlak.

‘Liefje! Je snapt toch wel dat dit geen kínderfeestje is.’

‘Maar ik ben óók een kind!’ had Robin geroepen.

‘Jij?’ Robin zag Chantals geschokte blik nog altijd voor zich.

‘Liefje, jij... bent mijn dóchter. Da’s heel wat anders. De mensen willen je zien. En iedereen vraagt altijd hoe het met je gaat. Jij moet er wel zijn. Ik moet je toch een beetje showen?’

Robin had het opgegeven. En roze laklaarsjes aangetrokken. Maar nu zat Saritha in hetzelfde schuitje. Voor één keer. Ze stootte Saritha aan: ‘Kom! We overleven het wel. Ik doe dat al elf jaar.’

Het lukte aardig. Eerst gingen ze naar Chantal. Hand in hand vertelden ze haar dat het hun vreselijk speet dat ze ruzie hadden gemaakt. ‘Maar je weet hoe dat gaat met zusjes, toch?’ zei Robin. ‘Het stelt niets voor.’

‘Hè, mam?’ zei Saritha. ‘Ben je niet meer boos?’

Chantal zuchtte diep en drukte haar knokkels tegen haar voorhoofd. ‘Liefjes, ik weet het. Maar toch... Nou ja, we hebben het er niet meer over.’

En dat was dat.

Daarna aten ze veel meer borrelnootjes dan eigenlijk hoorde en Robin pakte een heel bord minitompoesjes van een tafeltje. Even later hoorde ze iemand vragen waar de taartjes gebleven waren. Maar toen hadden zij en Saritha er elk al zeker vijf op. Saritha snaaide zelfs breezers uit de keuken. ‘Dat is alcohol!’ zei Robin nog. ‘Daar zijn we nog veel te jong voor.’

Maar Saritha haalde haar schouders op. ‘Kom op, zeg! Alsof het voor hen zo goed is.’

Ze knikte naar een man met een bierflesje in zijn hand. Hij was tegen de muur omlaag gezakt en had zijn ogen gesloten.

‘Ja maar...’ Robin was nog niet overtuigd.

‘De groene zijn het lekkerst,’ sloot Saritha de discussie.

Ze zigzagden tussen de mensen door, via de openslaande deuren naar de tuin. Bij de barbecue stonden nog mensen te praten, maar er lag geen vlees meer op het vuur. De tuinkaarsen walmden. Robin en Saritha gingen op het tuinbankje zitten, achter tegen de muur. Saritha opende de flesjes door de kroonkurken handig tegen de rand van de bank te klemmen. Robin nam een voorzichtige slok. Het drankje prikte op haar tong. ‘Best lekker,’ aarzelde ze en nam nog een slok.

Saritha knikte. Ze zette het flesje aan haar mond en kreeg prompt de hik.

Tegen de tijd dat ze werden opgemerkt door tante Esmee, waren ze soezerig van de opwinding, het late uur en de breezers. Ze leunden lui tegen elkaar aan. De geluiden van het feest klonken ver weg. ‘Robin?’ zei tante Esmee streng.

‘Saartje?’ Ze had haar dikke armen tegen haar vetrollen gezet en torende boven hen uit. ‘Eerst maken jullie ruzie. En nu drínken jullie?’

Robins ogen vlogen open. Het flesje gleed uit haar vingers en viel op de grond. Het brak. Groen vocht stroomde tussen de scherven.

‘Robin! Wat héb jij vanavond! Je lijkt wel behekst!’

‘Je moest eens weten wie er behekst is!’ reageerde Robin boos.

Dat woord!

Nog voor het haar mond uit was, wilde ze het weer inslikken. Ze mocht dat soort dingen immers niet zeggen. Ze had het beloofd. Maar het was al te laat. Ergens scheurde iets. Ergens voorbij het hier en het nu. Ergens...

Saritha greep Robins arm. ‘Nee!’ siste ze opzij. En toen: ‘Tante! Het spijt ons.’

Maar tante hoorde haar niet. Ze staaarde in de verte, naar iets dat er niet was.

Het was stil geworden in de tuin aan de Witte de Withstraat. De wind was gaan liggen, de muziek zweeg. Monden bewogen, maar Robin hoorde geen woorden meer. De brandlucht van de barbecue werd sterker.

‘Shit!’ fluisterde Saritha. ‘Ook dat nog.’

Iets kneep haar keel dicht. Iets dat dik en prikkelig aanvoelde. Het maakte dat ze moeilijk adem kon halen. Haar spieren leken van pap. Ze wilde bewegen, maar ze kón niet. ‘Wat gebeurt er?’ hijgde ze. Haar stem klonk schor en pieperig. ‘Sa...’

‘Sst.’

Ze voelde Saritha’s hand op haar arm. Die lange vingers. Vingers van een pianospelster. Vingers van een h...

‘Niet zeggen,’ siste Saritha. ‘Niet denken. Please, zusje!’

Dat laatste woord bracht Robin terug. Zusje! Saritha was haar zus, al was het dan maar even. En dit... – wat was het eigenlijk? – dit... sléchte... probeerde haar in te pikken. Kwaad te doen. Robin kon het voelen, het zoeken, het prikken, het tasten.

Er gloeide iets tegen haar vel. Ze reikte in haar truitje en vond een hanger die ze ooit eens van oma had gekregen. Een erfstuk, had oma gezegd. Chantal vond hem vreselijk, maar Robin was er meteen verliefd op geworden. Hij was van zilver met in elkaar grijpende ringen. Nu leek het metaal te gloeien, alsof...

Ze keek om zich heen. Dat was moeilijk, want het leek alsof er een soort mist om haar heen hing. Robin wíst dat dat niet echt was, maar dat hielp helemaal niks. Voor hen stond nog steeds tante Esmee. Ze praatte tegen hen, zwaaide met haar kwabbige armen. Maar in Robins oren ruiste de zee.

‘Zusje!’

Dat hoorde ze wel. De trillende stem van Saritha kwam dwars door het suizen heen. Bang! Broekschijterig bang. En dat was raar voor een meisje dat zo stoer, zo cool was als Saritha.

Robin hapte nog eens naar adem. Ze schudde met haar hoofd, probeerde het waas uit haar hoofd te krijgen. Wat had Saritha gezegd? Hét... zj... wat het ook was, mocht niet weten dat Saritha hier niet werkelijk hoorde. Maar

wat moest ze doen? Zij was geen heks. Zij was alleen maar Robin.

En ineens begon ze te zingen. Waarom dít liedje wist ze niet, en ook later kon ze niet bedenken waarom ze zo'n suf, zo'n áchterlijk liedje koos. Maar ze deed het wel en ze zong. Keihard en zo vals als ze nog nooit gezongen had: *'Wááánt hééét is zusjesdag, zusjesdag, zusjesdag, zusjesdag, alles kan en alles mag. Ja, het is zusjesdag, zusjesdag, zusjesdag... Ja vandaag is zusjesdag!'*

Een heel eigen versie van 'Kusjesdag' van kleutergroep K3. Om te spugen zo stom. Maar bij elke zin die Robin zong, of krijste misschien wel, leek de mist om hen heen op te klaren. Het ruisen verdween en de brandlucht loste op in de walm van wierookstokjes die Chantal had aangestoken.

Na twee keer 'Zusjesdag' sloeg ze een arm om Saritha heen en trok haar stijf tegen zich aan. Na 'alles kan en alles mag' viel Saritha in en begon mee te brullen. Ze klonken alsof ze auditie deden voor *Idols* of zoiets. Dit was een leuke voor Jerney Kaagman.

De mond van tante Esmee viel open. Vanuit het huis kwamen mensen aanrennen. Ook de altijd droevige Simon en de nieuwslezeres met haar haren in de war, en oma Bootje, op wankelende benen. Misschien dachten ze dat er brand was uitgebroken. Misschien dachten ze dat er een paar straatkatten gek waren geworden. Ze vonden alleen Robin en Saritha.

Chantal drong zich door de massa naar voren, tot recht voor Robin en Saritha. Ze deed haar mond open en toen weer dicht. Als een vis in een vissenkomp.

'Wat zijn júllie aan het doen?'

En toen vervloog het laatste restje van de dreiging die boven de tuin en het huis had gehangen, en loste op in het niets. Robin en Saritha keken naar Chantal en toen naar elkaar. Toen kregen ze allebei de slappe lach. Chantal schudde haar hoofd en wendde zich tot de nieuwslezeres. 'Kinderen!' zei ze gekweld. 'Begin er nooit aan.'

De vrouw knikte wijs. Tante Esmee schudde verbaasd haar hoofd. Maar oma Bootje knipoogde naar Robin en Saritha.

Haar haren lagen uitgespreid over het kussen. Elegant, als van een fee. Zo ongeveer als je je voorstelt dat Doornroosje had geslapen, honderd jaar lang.

Robin keek naar het meisje op de dikke matras naast haar bed en zuchtte jaloers. Ze vroeg zich af hoe zij eruitzag als ze sliep. Dat was het stomme. Andere mensen zagen je altijd slapen, maar niemand ziet zichzelf. Dus je weet niet of je snurkt, scheten laat, woelt, of juist liefjes ligt te liggen als een betoverde prinses.

Het volgende moment bewoog Saritha en smakte met haar lippen. Ze draaide naar haar buik en trok de roze knuffel-dinosaurus stijf tegen zich aan. Het kopje van het beest stak van onder haar oksel naar buiten. Die had het benauwd, bedacht Robin.

Er was natuurlijk geen sprake van geweest dat Saritha in het kleine logeerkamertje zou slapen. Robin was zuinig op deze ene avond dat ze een zus had. Dus toen de meeste gasten naar huis waren en de volhouders in kleine groepjes

nog zachtjes napraatten, toen de vuurkorven uit waren en de tuinkaarsen opgebrand, toen hadden Robin en Saritha de dikke logeertramatras naar Robins kamer gesleept. Mét bloemensprei en roze dinosaurus.

Saritha had haar armen wijd uitgespreid toen ze voor haar bed stond. 'Ik ben kapót!' verklaarde ze. Toen had ze zich kaarsrecht op de matras laten vallen, die gelukkig meeveerde onder haar gewicht. Alleen haar schoenen had ze uitgetrapt. Tandepoetsen of kleren uittrekken vond ze niet nodig. Ze trok de dekens over haar schouder heen en kneep haar ogen dicht. 'Morgen ben ik toch weg,' zei ze.

'Dus als ik wakker word...' begon Robin.

'Ben ik vertrokken,' zei Saritha makkelijk.

Daarna zei ze niets meer, want ze was als een blok in slaap gevallen.

Robin niet. Robin kon niet slapen.

Ze wachtte, met haar hand om oma's hanger, die nu weer koel was; alsof hij nooit gebrand had op haar borst. Saritha had haar wenkbrauwen opgetrokken toen ze hem had gezien. Heel even had ze hem aangeraakt en met haar vingers de kronkelende lijnen gevolgd. 'Dus daarom...'

Robin keek naar de uitgespreide, witblonde haren. Zo wit als ze nog nooit gezien had, bij niemand. Alléén bij Saritha. En morgen was alles voorbij. Hoe ging dat, als de betovering uitgewerkt was? Zou Saritha vervagen, oplossen in lucht? Moest ze haar spullen pakken en de deur uit lopen? Kwam er een heks op een bezemsteel langs het raam vliegen om haar op te halen? Of zou ze gewoon verdwijnen als je even niet keek?

Robin wist het niet. Maar toverij bestaat niet als je kijkt, en ze wilde niet dat Saritha verdween. Dus hield ze haar blik vast op het andere meisje gericht.

Niet weggijken.